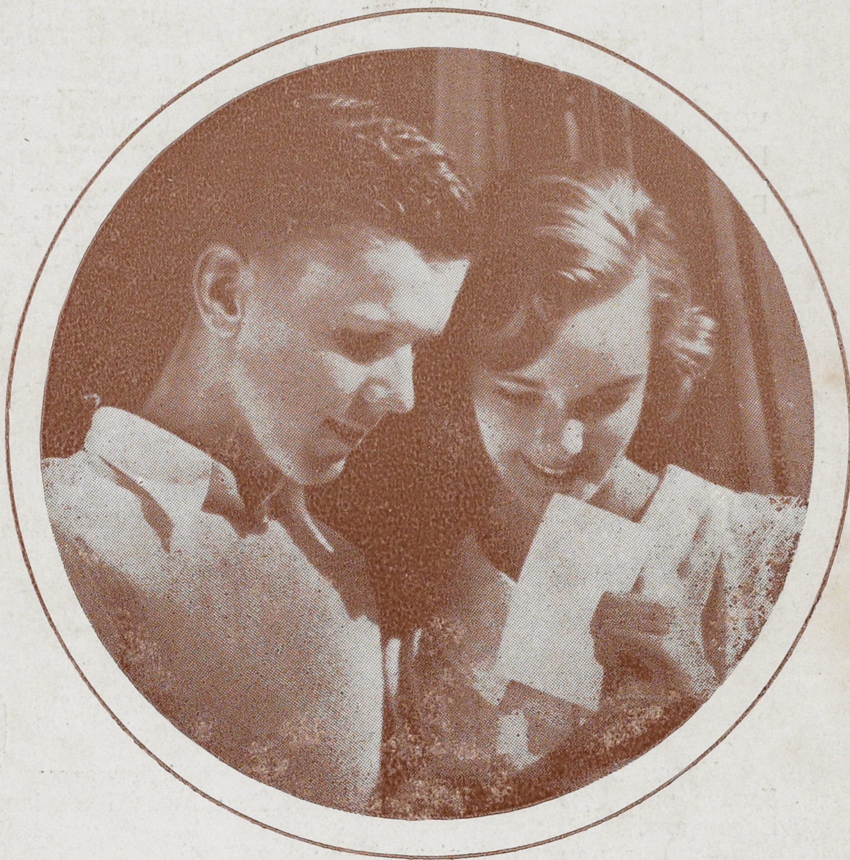
Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Червень - 1950 - June
Рік VI. Ч. 6 — Vol. VI. No. 6

ЮНАЦТВО — Домініяльний орган Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Управи й Редакції:

YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Manager and Editor:

YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

Курси Українського Католицького Юнацтва

За бажанням і благословенням Їх Ексцеленції Кир Ніля Саварина, ЧСВВ., Ексарха Українців Католиків Західньої Канади, відбудуться цього року Курси для Українського Католицького Юнацтва в Едмонтоні, Алта.

Порядок і програму цих Курсів уложили Впр. о. С. Курило, Впр. о. Б. Слобода, Преп. Брат Методій, ЧБХШ. і о. В. Сорока.

Курси зачнуться 9-го липня і триватимуть до 13-го серпня включно. Підчас Курсів відбудуться тридневі реколекції.

Предмети, що їх будеться викладати:

1. Апольогетика
2. Українська мова
3. Історія Церкви на Україні.
4. Українська література
5. Історія України
6. Красномовство
7. Історія української пісні
8. Теорія музики й дириґентура
9. Орґанізація
10. Літурґіка
11. Католицька Акція
12. Забава й спорт
13. Самовиховання (Етикета)
14. Писанки
15. Українські танки
16. Українські вишивки.

Курси закінчаться іспитами, концертом і бенкетом. На сам кінець Курсів відбудеться загальний річний Зїзд Молоді з цілого Західнього Ексархату.

Курсанти мають такі видатки:

1. Платять собі дорогу, якщо цього не зробить їхній відділ або парохія.
2. Платять $15.00 за пять тижнів науки.
3. Платять $40.00 за помешкання, харч і все інше, якщо будуть мешкати в Інститутах. Можна мешкати приватно.

Головні виклади будуть давати Впр. о. С. Курило з Едмонтону; Впр. о. Б. Слобода з Ванкуверу; Преп. Брат Методій з Йорктону; Впр. о. Д. Джіголик і о. В. Сорока та інші.

Реколекціями будуть проводити Впр. о. Андрей Трух, ЧСВВ., і Впр. о. Боніфатій Слобода, ЧСВВ.

Дорогі хлопці й дівчата! Приїзджайте громадно, а не пожалуєте тих пять тижнів часу. Ці Курси, це найкращі вакації для вас.

До побачення!

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік VI. Число 6. Едмонтон, Алберта. Червень, 1950.

Серце за Серце

Осередком всіх бажань, замірів, гадок і стремлінь людини є людське серце. Там родяться всі почування, у серцю має свій початок всяка любов чи ненависть. У цьому маленькому органі лежить вартість людини. У серці запалюється дух жертви, посвяти для других. Для того зовсім слушно каже наша українська пословиця: 'Яке серце, такий чоловік'.

Як розум можна вишколити, так також можна виробити, ушляхотнити серце людини. Але ані фізична праця, ані сухе знання, що його здобуваємо при помочи розуму й памяти, не є в силі вишколити людське серце. Щоб людина мала добре серце, треба виховувати дитину змалку, треба вщіплювати християнські чесноти, що є найкращою прикметою кожної доброї людини.

Місяць червень є місяцем любови. Вже сам час природно звертає нашу увагу на любов. Лагідне тепле сонце, прерізні цвіти, веселий спів пташок і гарне блакитне небо підносять наше серце до чогось високого. У цьому місяці багато любови. Учні оказують любов своїм учителям за навчання, за свідоцтва. Женихи шлюбують собі взаїмну любов. Та цілий католицький світ звернений у цьому місяці до Серця Христового, що є символом найчистіщої любови. Це є сама ЛЮБОВ.

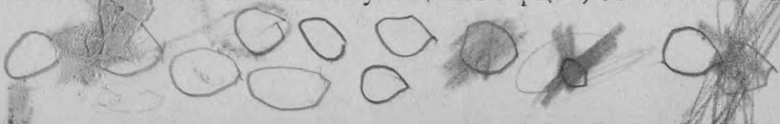
Полумінь, що нею палає Христове Серце, Терновий Вінець і та Найсвятіша Рана, це знаки найкращого Серця, що колибудь билось в цій долині сліз. Це Серце є жерелом всякої чистої і святої любови.

У місяці червні Христос вказує нам всім Своє Серце й каже: Це те Серце, що так дуже полюбило людей, а зазнає так мало любови..." А чому ж Христос домагається від нас любови?

I. БО НАШЕ СЕРЦЕ Є СОТВОРЕНЕ ДЛЯ ЛЮБОВИ.

Вже з природи людське серце є спрямоване до того, щоб любити, щоб насолоджуватися любовю. Та практика показує, що багато людей шукають любови у низьких річах, затроюють своє серце. Тому Христос, що полюбив нас всіх такою великою любовю, кличе: "Прийдіть до Мене всі спрагнені, а Я успокою вас".. Цими словами обіцює Ісус заспокоїти наше серце, що від найраніших літ нашої молодости бажає любити й бути [illegible]им.

Звернім отже [illegible]е серце до предмету гідного нашої любови, до Христа. У Його [illegible]святішому Серцю знайдемо лік на всі наші немочі, знайдемо насол[illegible]. Хто полюбив Ісуса цілим серцем, той знайшов великий

скарб. Відвяжім наше серце від всіх світових річей, що манять нас, що віддалюють від Христа. Будьмо великодушні для Ісуса, що не щадив нічого для нас.

2. СЕРЦЕ БЕЗ ЛЮБОВИ Є МЕРТВЕ.

Як свіже повітря і пожива надають людині життя, охоти до праці, так любов керує всіми нашими вчинками. Життя без любови, це страшна мука, це безнастанна смерть. З любови до ідеалу людина працює, жертвується, доконує геройства. Бо любов є мотором всякого ділання. Хто не має любови, той упадає на дусі, тратить охоту до всього. Бо серце без любови є мертве.

Для того ми, члени й членки УКЮ повинні відновити наше серце у цьому місяці червні. Нехай полумінь Ісусового Серця обхопить нас цілих. Покажім Христові, що наші молоді серця бються для Нього. У нашій праці для своєї Церкви й для свого народу та для самих себе черпаймо з Його Найсвятішої Рани силу, що одинока зможе попровадити нас певним шляхом у нашому дальшому житті.

Христос є Царем всіх сердець. Він дав нам Своє Серце. В заміну жадає Він від нас любови. Нехай буде нашим кличем: "ПІД ПОКРОВОМ ІСУСОВОГО СЕРЦЯ ХОЧЕМО ЖИТИ Й ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ДОБРА СВОЄЇ ЦЕРКВИ. ІСУСЕ, ЖЕРТВУЄМО ТОБІ СВОЄ МАЛЕНЬКЕ СЕРЦЕ Й ХОЧЕМО НАЛЕЖАТИ ДО ТЕБЕ НАЗАВЖДИ..."

Ми Підемо Слідами Наших Батьків

Вже минуло поверх пів століття відколи наші Дорогі Тати-Піоніри прибули до цеї нової землі. Приїхали вони без цента, без науки й без знання чужої мови. Але в їхньому серцю горіла велика любов до своєї батьківщини, до рідної української церкви, до свойого народу.

Канада була пустинею, коли наші перші переселенці приїхали сюди. Кожний мав велику родину. Треба було хатини, треба шмаття, треба було хліба й до хліба. Не було ще тоді тут багато виробленої землі, не було робіт. Длятого кожний піонір забирав свою частку землі від уряду й власними руками мусів прочищувати непроходимі ліси.

Пішов молодий вік наших Татів на те, щоб виробити землю, щоб прокормити велику родину, щоб збудувати для неї відповідну хату й післати діти в школи. На руках долоні застелились мозолями, ясне чоло й лице вкрились зморщками, а голову покрив сивий волос. Пропала давня сила, черствість. Тільки спомини лишились, милі спомини.

Багато горя пережили наші Тати-Піоніри. Крім недостатків і тяженької праці, перейшли вони великі проби. Хижі вовки, вороги нашої церкви й народу, старалися збити їх з дороги. Йшла велика пропаганда, щоб Українці відцуралися всього того, що вязало їх з традицією, з історією славних предків.

Та наші Батьки стояли сильно. Свята віра в Бога додавала їм сили. Без високих наук, без великих засобів вони задержали свій фронт. Сили пекла не могли зломити їх. Вони стидалися бути боягузами, зрадниками своєї церкви, свойого народу.

Сьогодні ми, молоде покоління, приходимо з поклоном і вдячністю та ґратулюємо нашим Батькам за виконану працю для нашого добра. Подивляємо їхнього духа жертви, ту завзятість і запал, що помогли їм

доконати таких великих діл. Канада дає нашим Дорогим Батькам-Піонірам велике признаннш за їхній великий вклад праці, за їхню витривалість.

Тепер очі наших Татів звернені на нас молодих канадійських Українців. Вони вже на склоні життя, а багато з них спочивають у гробі. Та дух їхнього запалу відзивається до нас і кличе: "Діти, чи ви знаєте чиї ви є? Чи знаєте скільки ваші Батьки вложили труду, щоб виховати вас, щоб дати вам науку, щоб придбати для вас це, що маєте? Тяжко нам було задержати цю спадщину, що ми вам полишили. Чи позволите, щоб наша праця пропала намарно? ..... Держіться свойого, шануйте себе. Стійте сильно в вірі, любіть свою українську католицьку церкву, що за неї ми мало не стали мучениками. Користайте зі свободи, з добробуту, з дібр, що ми вам їх лишили. І не забувайте, що наш український католицький прапор тепер у ваших руках. Держіть його високо! ......" Це могучий голос наших Дорогих Батьків кличе до нас. Чи ми будемо глихі?

Ні! Ми члени У. К. Ю. не позволимо, щоб наш прапор впадав. З пошани до наших Дорогих Батьків будемо держати його високо. Будемо проганяти всяку темноту, будемо боротися з ворогами нашого народу, нашої католицької церкви. Нехай Христос судить тих, що відпали, а ми будемо вірні, доки не виборемо кращої долі для себе й своїх братів.

У Татів День ми низенько клонимо свої голови і дякуємо нашим Дорогим Татам за їхні труди. Нехай Всевишній благословить їх щедро. . . . Ми молимося за них і кличемо всі: МИ ПІДЕМО СЛІДАМИ НАШИХ ДОРОГИХ ТАТІВ!

Підстави Ідеальної Організації

Всякі товариські та міжнародні відносини стало шукають за новими формами організаційного життя. І наше товариство — Українське Католицьке Юнацтво — це є виразне зусилля винайти цю нову форму, що має зробити тривкими дружні відносини між українською католицькою молоддю.

Ця нова форма організаційного життя не сміє бути тільки простою збіркою поодиноких осіб, ані якимось тільки підприємством, ані модним тепер комітетом. Ця нова форма має бути щось таке, від чого віє любов, а не ненависть і боротьба, природність, а не вимушена штучність, щирість, а не упередження й удавання, всечинний дух і діло, а не інертність матерії та застій.

Щоб наша організація була така, вона мусить опиратись на трьох підставах, що ними є: дух, свобода, любов.

Дух — це невидима, ідеальна істота, в яку вірять і яку відчувають живо поодинокі члени організації, а вона сама в них ділає, єднає та провадить всіх до спільної мети. В нашій організації це дух релігійний, дух католицизму, що представляє собою незвичайно значну, стійку, точно обмежену і одну правду. Цей католицизм захоплює цілу людину, тому він надає членам та їхній організації потрібну внутрішність та серіозність. Цього духа удержується та присвоюється плеканням і поглибленням католицького світогляду і практикуванням його засад в житті.

Другою основою організації є **свобода.** Свобода духа, а не матерії. Дух є свобідний коли він має силу в собі поконати отяжілість, що кругом нього панує; коли він все може йти вперід, злітати вгору, творити. Чим більше людина свобідна духом, тим вищий її шлях, тим вона

активніша, тим багатша в плоди. Вона тоді робить і підпомагає добро, де тільки може.

Третьою основою організації є любов. Не любов, що вяжеться певними різницями й прикметами роду, пола, нації, стану, освіти, але любов, що є промінем Божої відвічної любови. Це є любов над-земська, надприродна. Вона є там, де нема поділу на роди, на бідних і багатих, на кращих і поганих. Ця любов творить і підтримує все, що збирається разом, організується.

Жадна організація, котрій бракує навіть й одної з цих трьох основ, не може мати успіху.

Тому ці всі три вимоги — дух, свобода і любов повинні опанувати кожнього члена нашої організації і всі її відділи. Тільки на таких членів і таку організацію можна покладати надію.

Цього рода організація є щось велике, високе, вдатне. Тільки такою повинна бути наша організація — Українське Католицьке Юнацтво.

Мої Спостереження з Нарад У. К. Ю. в Едмонтоні, Алберта

Дорогі члени УКЮ!

В днях 20-21 травня відбулись за проводом головного заряду УКЮ Західнього Екзархату піврічні наради представників і секретарів місцевих відділів УКЮ в Алберті. Хоч це не був загальний річний зїзд молоді, а тільки надобовязкові наради над справами, що треба було їх сейчас вирішити, наша молодь прибула з різних відділів на заклик головного заряду. Через два дні делегати й гості сиділи в Народнім Домі й успішно вирішили всі порушені проблеми.

Я, вернувшись з Венкувер, де перебув через місяць і пів на відпочинку, на нарадах почувався надзвичайно піднесений на дусі й задоволений, що всі учасники нарад брали таку живу участь у всіх дискусіях і висказували свої завваги, пляни й розвязували всякі трудности. Якраз в тім полягає великий успіх цих нарад.

Ці наради є доказом, що є з ким працювати й варто доложити всіх старань і сил, щоб нашу молодь повести зорганізовано в рядах УКЮ.

Вірю сильно, що після цих піврічних нарад праця по відділах поведеться з кращими успіхами.

Хочу подякувати й поґратулювати членам головної управи УКЮ, всім Впр. і Всеч. Отцям та делегатам і гостям за співпрацю в сильних змаганнях в зорганізованні й вихованні нашої української католицької молоді.

З Богом вперід до кращого завтра.

З юнацьким привітом, **о. С. Курило, ЧСВВ,**

"I think," smiled the photographer, "it would look more natural if you put your hand on your son's shoulder."

"On the contrary," said dad, "to be really natural, Willy should have his hand in my pocket."

"You're a cheat!" the first lawyer accused his opponent.

"You're a liar!" the other retorted.

Judge: "Now that these attorneys have identified each other, we shall proceed with the case."

Living With God Always

The devotions of the Month of Mary have just been brought to a close, and the result of those devotions should be the resolution to begin well and to sanctify as far as possible the **Month dedicated to the Sacred Heart.** You owe it to that tender Mother, who says to you: "My child, I am the road which leads to Jesus; go, kneel at His holy altar, and there contemplate the beauties and riches of His Divine Heart. I will impart to you my spirit to understand It, my heart wherewith to love It, and each day I will implore It to bless you and to shower down on you the treasures of Its love". The Church unites her voice to the Blessed Virgin. The month of flowers, consecrated to the Queen of Heaven, is no sooner ended than she ardently desires that the month of fruits should be dedicated to the Heart of Jesus; she wills that we should turn from the powerful mediation of our advocate to the infinite mercy of our Saviour. The Church says to us with the prophet: **You shall draw waters with joy out of the Saviour's fountains"** Isa. xii. 3. The illustrious Pius IX, of holy memory, enriched the Month of the Sacred Heart with many precious indulgencies, and uttered the following most consoling words: **"There is no hope for the Church and society but in the Sacred Heart of Jesus; It alone can remedy the evils of these days."** Finally, Jesus invites and urges us to hasten to His Heart. To each of us He shows His wounded side, as He did to the apostle St. Thomas, saying: "Come, touch, see, and taste the sweetness of my Heart; It belongs to you, and Its delights are to be with the children of men. Come then, to me during these thirty days consecrated to my honour. Come, whatever may be your sorrow and your miseries, and I will refresh you. If you knew the gift of God, if you knew who I am, and what I am, and what I am able to bestow on you, with what eagerness would you not respond to my loving call".

Let us, then, go, Christians, where the Saviour's love summons us; that place, we know well, should be at His feet, like Magdalen, to bedew them with our penitential tears; but since He offers us the privilege of St. John, let us raise ourselves up to that divine and tender Heart: **Accedet homo ad cor altum.** "Man shall come to a deep heart." Psalm lxiii. 7. We shall inhale Its fragrance, listen to Its soft voice, make known to It our sorrows, and we shall obtain for ourselves and relations, for the Church, for our beloved country, for the just, and for poor sinners, all we need. We shall be able to say with Solomon, speaking of the gift of wisdom: "Now all good things came to me together with it". Wis. vii. 11. That we may spend this month in a proper manner, let us consider, in the presence of God, what are the graces that we hope to gain by our practices of devotion, and let us offer up our prayers, communions, and good works for this intention. Let us have in our rooms a picture of the Sacred Heart: the sight of it will remind us of our practices of devotions, and enkindle in our breasts the fire of divine love. Our Lord has promised that wherever the representation of His Sacred Heart is exposed and venerated, it will be a sourse of abundant benedictions. We should communicate, if possible, every **Friday,** and during the day repeat often the invocation: **"O, Heart of Jesus, burning with love for us, inflame our heart with Thy love!"**

You and Your Personality

By Father Victor

THE CHOLERIC TEMPERAMENT

QENERAL CHARACTERISTICS

The choleric person is quickly and vehemently excited by any and every influence. Immediately the reaction sets in and the impression remains a long time.

The choleric man is a man of enthusiasm; he is not satisfied with the ordinary, but aspires after great and lofty things. He craves for great success in temporal affairs; he seeks large fortunes, a vast business, an elegant home, a distinguished reputation or a dominant position. He aspires to the highest also in matters spiritual; he is swayed with a consuming fire for holiness; he is filled with a yearning desire to make great sacrifices for God and his neighbor, to lead many souls to heaven.

The natural virtue of the choleric is ambition; which despises the little and vulgar, and aspires to the noble and heroic. In his aspiration for great things the choleric is supported by many natural gifts, which, if cultivated, form a most sound and reliable character.

NATURAL GIFTS OF A CHOLERIC

1. **A Keen Intellect.** The choleric person is not always, but usually endowed with considerable intelligence. He is a man of reason while his imagination and emotions are poor and stunted.

2. **A Strong Will,** which is not frightened by difficulties, but in case of obstacles shows its energy so much more and perseveres also under great difficulties untill it has reached its aim. Pusillanimity or despondency the choleric does not know.

3, **STRONG PASSIONS.** The choleric is very passionate. Whenever the choleric is bent upon carrying out his plans or finds opposition, he is filled with passionate exitement,

4. **An Oftentimes Unconscious Impulse To Dominate Others And Make Them Subservient.** The choleric is made to rule. He feels happy when he is in a position to command, to draw others to him, and to organize large groups,

A very great impediment for the choleric is his yearning for great things, is his imprudent haste. The choleric is immediately and totally absorbed by the aim he has in mind and rushes for his goal with great haste and impetuosity; he considers but too little whether he can really reach his goal. He sees only one road which he in his impetuosity has taken without sufficient consideration, and he does not notice that by another road he could reach his goal much more easily. If great obstacles meet him, he, because of pride, can hardly make up his mind to turn back, but instead he continues with great obstinacy on the original course. He dashes his head against the wall rather than take notice of the door which is right near and wide open. By this imprudence the choleric wastes a great deal of his energy which could be used to better advantage, and he disgusts his friends, so that finally he stands almost alone and is disliked by most people.

He deprives himself of his best successes, even though he will not admit that he himself is the main cause of his failures. He shows the same imprudence in selecting the means for the pursuit of perfection, so that in spite of great efforts he does not acquire it. The choleric can safeguard himself from this danger only by willing and humble submission to a spiritual director, or to someone who is superior to him.

YOU WANT TO BE A CHOLERIC?

Many individuals of the inferiority-complex type, many sanguines, and even phlegmatics, at times have a yearning for great things. Put in most cases their ambitions are mere desires and their lack of perseverance are the main reasons of failures in life. However, persons of the inferior temperament who have a good bringing-up, who adopt good principles and keep to them in acquiring their goal, are far ahead of wasted and neglected cholerics such as Hitler and others, whom the world despised for their stubbornness.

No matter of what temperament, every individual is endowed by nature with many gifts which, if cultivated the right way, ensure success and happiness. So do not lose courage. Although you were not born a choleric, your position in life is great, if you play your role the right way. Use all means and take all advantages in developing your character. Experience proves that not the temperament, but the character gains popularity. Life is what you make of it, not what it has to offer you,

---

Sunday School Teacher: "Who can tell me anything about Ruth?"

Johnnie: "He made 60 home runs in one season."

GOING MY WAY?

By Brother S. Metodius, F. S. C.

What Kind Of Wife Are You Looking For?

Readers of this column, "Going My Way" especially the boys, I wonder what your reaction were after reading last month's article: "Two - Timing Pafnootzey"? Do you think it was a practical observation and comments on a situation that does exist? Did it make you reflect? or, if guilty, change you at all? How about your attitude towards "dates" since you read that article?

I know that vast majority of the boys that read this article are contemplating matrimony in the future. Have you figured out for yourself a definite idea of what you and the girl you want to marry must be? How, in order to be that, you and she must act now and every day till the day of marriage?

Perhaps the definite idea of somebody else would help you. You never knew Frederick Ozanam for he lived a century ago. But save for accidentals like lipstick, rouge, "swing" and the automobile, the young men and women of his time were the same, weak and yet idealistic humans you and the girl-friend are today.

Here are the words from Ozanam's pen: "I feel within me an empty void, which neither friendship nor study can fill entirely. I know not who will fill this empty space, whether it be God, or one of his creatures. If it be a creature, I trust that she will not come too soon before I have been able to render myself worthy of her. I trust that she will be endowed with all those necessary external graces so as not to leave room later for disiliusionment. "But above all I trust that she will possess solid virtues and a good heart, that she may be worth much more than I am so draw me upwards rather than drag me downhill, that she may be resolute since I am faint-hearted, that she may be fervent since I am lukewarm, that she may be filled with a sense of compassion so that I may not feel too strongly in her presence my own sense of inferiority. These are my desires, these are my hopes."

Ozanam was a deeply spiritual man, more spiritual and fervent than you. The ardor of his love for God kindled a warm love for his fellow men and resulted in his founding the Society of St. Vincent de Paul. The point is, great as he was, he knew and admitted weakness. He aspired upward, did not wish to be dragged downhill. She must be strong. "She must possess solid virtue and a good heart". Ozanam knew precisely what kind of woman he wanted for a wife. No quick marriage with a fly-by-night for him. — That such foresight and wisdom pay is clear from that part of his last will and testament which is addressed to his wife:

"To my beloved Amelia, who has been the joy and sunshine of my life, and whose tender care has consoled me during all my afflictions in the past year, I bid a last short farewell, as I do likewise to all earthly things. I thank her, bless her and shall await her in Paradise. There alone I shall be able fully and worthily to requite her love".

These are beautiful sentiments, signifying a happy life spent in love and the service of God. They may be your sentiments if you are spiritual, humble and fervent, and choose a wife who will draw you upwards.

* * *

By the way, many times I have been asked why there are no co-eds, boys and girls, in Catholic High Schools and Colleges. Some site the lectures of some professor who claimed separation of young men and women in education is bad for both. Well, when boys and girls see each other all day long, either they waste their time on each other and don't do their work — or they get sick of each other and don't like each other, — or they are extraordinary persons! For example, in Yorkton, St. Joseph's College has fared well as a school for men; Sacred Heart Academy has fared as a school for women. With a proverb in mind, we believe that St. Joe's might not fare so well with Hanytza Co-ed around; that S. H. A. might not fare so well with Pafnootzey around. "Familiarity breeds contempt". Sadly much more contempt is bred by familiarities!

"Hey!" yelled the traffic officer, "you can't turn around in the middle of the street!"

"I can, too," smiled the girl. "I'm a much better driver than you think."

* * * *

A distinguished visitor to an insane asylum went to the telephone and found difficulty in getting his connections. Exasperated, he shouted to the operator:

"Lokk here, girlie, do you know who I am?"

"No," was the calm reply, "but I know where you are."

* * * *

And then there was a man who took his wife out for supper just because he was tired of his own dishwashing.

The U.C.Y. Lea

Edmonton, Alberta --- July

PURPOSE

To prepare the Ukrainian Catholic Youth for the important task of safe-guarding the future of our Church and nationality in Canada.

FACULTY

Composed of the choicest Ukrainian Catholic youth leaders and is already prepared for the most inspirational and practical courses. A member of the Canadian Citizenship will also have several lectures.

SUBJECTS

Religious, national and social: the doctrines of the Catholic Faith, objections of modern infidels, the Ukrainian Catholic Church, Rite and their history. Knowledge of the Ukrainian language, writing, grammar, history, literature, singing, music, folk dances, handicraft and customs. Organization, leadership, public speaking, entertainment, sports and public activities.

See you
Whe
At the U
Leadership
for 19

A COR
WELC

is exte

TO ALL
AND G

from every
club or
on behalf

Ukrainian
You
Alberta S

THE thirty-five days you are to spend at this Course will

YOU will find the lectures suited to your interests and ne

YOU are sure to return home with great satisfaction an

AFTER spending your time with the finest of the Ukraini
adian, Ukrainian, and a finer Catholic patriot.

LET nothing stop you from attending! It is your best op

eadership Course

uly 9th to August 13th, 1950

you there.
Where?
he U. C. Y.
rship Courses
or 1950.

CORDIAL
ELCOME
s extended
ALL BOYS
ND GIRLS
every family,
b or parish
behalf of the

nian Catholic
Youth
erta Section

PLACE

St. Basil's Institute, 8317 - 105th St., Edmonton, Alta.
St. Josaphat's Institute, 8820 - 111th Street, Edmonton, Alberta.

ACCOMMODATION

All participants will stay at the Institutes. The boys in St. Basil's; the girls in St. Josaphat's. But each one is free to stay wherever he or she chooses.

FEE

The tuition fee is $15.00. Those who stay at the Institutes will pay $40.00 for room and board.

APPLICATIONS

These should be entered as soon as possible. Address them to Rev. S. Kurylo, OSBM., 8317 - 105th Street, Edmonton, Alberta.

RETREATS

A three-day retreat will be given separately for the boys and separately for the girls during the Courses.

will certainly be the days you will never forget.

d needs.

n and gratitude, as did the participants of the last year's Course.

rainian Catholic youth, you are bound to return home a better Can-

st opportunity! It's too great to miss!

GLEANER'S GLOSS *By Father Jo*

From Vox Ovium with permission of the author.

DEAR JOE

By HENRY VOS

The fast approaching end of the school year, which means in your case, graduation from High School, has prompted this letter. Knowing you as I do, Joe, I feel this letter timely and I know that it will be appreciated.

You are at the crossroads of life, Joe (forgive the oratorical expression), and your decision now will have an effect on your eternal life, let alone your happiness in this life. You can see the necessity of serious consideration. This business of being a Catholic, a confirmed Catholic, imposes upon us some pretty serious obligations. You could not stand by and see a man die when you are in a position to help him. Yet, there are people all around us who are in danger of eternal death, and no one helps them! Our duty towards them is more serious than the duty of saving the body.

I'm not trying to scare you, Joe, but as you have probably already sensed I am leading up to the question of the way in which you can best save your soul and the souls of others. I want especially to consider the possibility of that way being a vocation to the Priesthood. It is a question which enters the mind of nearly every Catholic young man, and the tone of your letter has shown that you are no exception. Well, do I understand the problems that haunt your mind. You may say: "After all, a fellow only lives once, and there are so many things I'd like to do. Could I pen myself up in a seminary for six years? The very thought of leaving home scares me. Wouldn't I be better off to get an education, a good job, and settle down to live the life of a good Catholic? Then, too, how am I going to know if I have a vocation?"

Inadequate though my efforts may be, I'll try to help to clear up some of these matters. Yes, Joe, we only live once, but despite the allurements of the world, your purpose here on earth remains the same. Your life is a time of trial; heaven knows it seems only too short, but if put to the very best use, the reward will certainly more than make up for the effort.

Far be it from me to give you any wrong notions about life in the seminary. In view of the great task for which the seminary trains men, life herein is undoubtedly rugged. It isn't the easiest thing for poor weak mortals such as we are to get up at five-thirty every morning while the rest of the world sleeps on. The routine of daily meditation, Mass, and the seemingly never-ending round of classes, recreation, and prayers requires the stamina of a generous heart.

Please don't get the idea that seminary life is a life of druggery; that seminaries are a bunch of "holy Joes" who go around in long black gowns and backward collars, and who no longer know how to laugh and enjoy themselves! Actually, quite the contrary is true. One look into the seminary recreation hall or the campus would convince you of that. Many are the quips exchanged over the card table; many the session around the piano; and just when the sky gets a bit cloudy, and you are beginning to get fed up with life in general, a bishop from somewhere drops in for dinner and the consequent holiday buoys up your spirit to no end. There are knocks, and hard ones too, but they can all be taken in stride if you keep before your mind the ideal for which they are training you, the sacred priesthood!

You are expressing the dread that is experienced by every youth who enters the seminary when you mention the thought of leaving home, and possibility that your true vocation is to be marred. Look at it this way, Joe, you are going to have to leave home eventually anyhow and the promise of reward to those who leave all for the love of Christ will always be a source of consolation to you. As for marriage, and the possibility of remaining a good layman, it comes back to the question of how you are going to work out salvation. It can be done in both walks of life. The Priesthood is the great life if you can do it, and if you have a vocation thereto!

The qualifications, the signs of a vocation, are very ordinary ones. First of all, a priest must have good health. By good health I don't mean that he need be a Charles Atlas or anything of the sort. Any doctor can set your mind at ease as to whether you are healthy enough. At this point I might put in a plug for the part that sports play in seminary training. Although the role of sports is a secondary one, it is nevertheless, a very important one. A man must be developed both in soul and body, and sports contribute to both. The subject of philosophy at times really taxes the mind and there is nothing more refreshing than to get out and to clear your befuddled brain by taking part in a rousing game of basketball, tennis or the like.

Secondly, you must have sufficient intelligence. That doesn't mean that you have to be a "brain", or yours truly would not be in here. You can easily judge

from your marks during High School if you've got what it takes in this regard More important, the seminary professors will help you to decide.

The third qualification is that you must have sufficient virtue. What is expected here is that you are living the life of an average Catholic. The type of men wanted in the priesthood are men, who have the courage to keep on trying; men who have enough conviction to want to improve themselves and enough ambition to do something about it.

The other requisite is that of a right intention. A priest must follow the way of his model, Christ, and the way of Christ is the way of the cross. Don't forget though, that Christ is on your side and is helping you along! If the going gets tough all you have to do is ask Him for a little more help. Of course you can't figure this out alone Joe. I know you want to do the right thing, so might I suggest that just as you have always gone to your mother to get advice, — you now go to your Heavenly Mother and get her to help you out. She is as concerned about you as any mother could be. I feel safe in promising that if you make up your mind to say a rosary a day for this intention from now until September, (that's a pretty tall order but believe me, it's worth it), she will see to it that all works out for the best.

There must be some priest near you, Joe, in whom you have a lot of confidence. How about threshing it out with him? He won't try to rope you in; priests aren't that way. He can give you a lot of valuable assistance, you see, he was in your shoes once too!

A priest is not a priest for himself but for others. If you are convinced at least to some extent, that you can help to bring other souls to Christ by modelling your life on His, you need not worry about your intention.

The "clincher" in knowing your vocation is the call from your bishop. This comes after you have spent the prescribed times in the seminary,

So you see Joe , the search for your vocation is largely a matter of the grace of God, and just plain ordinary common sense. You can rely upon remembrance in my prayer. Never fear giving it a try. You are bound in no way to stay in the seminary, and it is better to have tried and failed than never to have tried at all.

God bless you, Joe!
Henry

Attention U.C.Y. Members

In our last Circular we promised to send full details regarding the Congress in the very near future but as the situation appears now, plans for this Congress are very indefinite due to the flood in Winnipeg which may make it necessary to postpone all plans. You will be informed of the new dates of the Congress as soon as they are made available by the Ukrainian Catholic Council.

The matter we would like to bring to your attention at this time is the appeal for the Manitoba Flood Relief Fund. No doubt all of you are aware of the serious condition prevailing in Southern Manitoba and Winnipeg now. Thousands of people have lost their homes and their entire possessions! Thousands of acres of land are inundated and what was once rich farm land is now a huge menacing lake! These reports are not new to you for we are sure you have read about this disaster in your daily newspapers, have seen the pathetic flood pictures and have heard about it over your local radio stations. The need is great and urgent, therefore, we as Ukrainian Catholics who are taught the importance of brotherhood and kindness, should make every effort to do our utmost for these very needy people!

The Dominion Executive being located in Winnipeg, fully realizes the necessity of supporting this nation-wide appeal. We have seen the destruction done by the rampaging Red River. Many of our members have suffered a great loss! Therefore, we urge all of our members across Canada to support this very worthwhile campaign. Every bit helps!

Donations may be made from the individual or from the club and these are to be sent direct to the Ukrainian Catholic Youth of Canada, 49 Kennedy Street, Winnipeg, Manitoba. Income tax receipts may be obtained by the individuals making the contribution if a list is sent from the club, enumerating the name, address and amount submitted by each member. Receipts will not be given to donations under $1.00. If enclosing cheques, money orders or postal notes, please make them payable to the Ukrainian Catholic Youth of Canada. These will be cashed by us and the money will be turned over to the Ukrainian Catholic Council who in turn will submit the donations received from all the Dominion wide Ukrainian Catholic Organizations to the Manitoba Flood Relief Fund. Let us as the

Youth Branch make a good showing!

We know we can depend upon you as U. C. Y. members to cooperate to the best of your resources! Let us hear from you in the very near future! We remain,

Sincerely yours,

Ukrainian Catholic Youth of Canada

Elizabeth Pedora, President.

Mildred Cholodnuk, Secretary.

Provincial Notes

ALBERTA

The Provincial Executive of the U. C. Y. of Alberta wishes to thank all those Locals that were represented in the Semi-Annual Convention. Although the attendance was relatively small, due largely to the spring work season, the object was attained.

Here in brief are the contents of the discussions carried out in regards to sports.

(1). It was resolved, after careful consideration and considerable discussion to hold a U. C. Y. Sports Day at Pigeon Lake on the 16 of July of this year.

(2). Main sport decided upon was softball, this being the most popular sport both with the men and ladies. Other games especially volley ball, will be played.

(3). It was decided that most Locals would best be advised to organize mixed teams, i. e. four men and six ladies.

(4). One team will be accepted from each Region, thus making it necessary for Local play-offs within the various Regions before the 1st of July.

(5). Entries are to be sent in to the Provincial Executive by July 1st.

(6)1950 soft ball rules will be adhered to.

(7). A U. C. Y. Trophy will be the main prize at the Sports Day.

The Financial situation was set out in considerable detail, and it was agreed that there was a lack of support (financially) for the Youth Magazine from Provinces other than Alberta. Regional Vice-Presidents of Alberta are to be responsible for collecting the donations for the paper within their respective Regions.

Miss Ellen Jopko, a very active member of Ontario, addressed the Convention and gave the delegates some very good suggestions which she gathered from her observations of various Club activities. Miss Ambrosia Tomiak, Edmonton member spoke on Religion, and how our organization is centred around it.

Members of the Convention were especially delighted to see once again within their midst, their organizer and spiritual leader, Rev. Fr. Kurylo who had just returned from his vacation in British Columbia, and who helped in a big way to make the Convention the success it was.

Members of the U. C. Y. Executive of Alberta are advised to watch the mail for further details as to location and particulars of the Sports Day. The Provincial Executive extends its best wishes for success in organizing sports in your Local Clubs.

Provincial Executive U.C.Y. of Alberta

W. Zazula.

* * *

The U. C. Y. of Alberta wishes to thank the following Locals for their generous contributions toward making the U. C. Y.

Draw a success:

Calmar, Alberta	$25.00
Iron River, Alberta	17.50
Derwent, Alberta	16.00
Winnipeg, Manitoba	17.00
Calgary, Alberta	4.00
South Edmonton, Alberta	29.25
Round Hill, Alberta	17.00
Vancouver, British Columbia	20.00
Thorhild, Alberta	3.00
Vernon, British Columbia	4.00
Thorsby, Alberta	6.00
Chipman, Alberta	15.25
Mundare, Alberta	4.00
Spedden, Alberta	4.00
Hay Lakes, Alberta (Helen and Evelyn Sych)	20.00
Eldorena, Alberta	4.25
Smoky Lake, Alberta	14.00
Radway, Alberta	5.00
Vilna, Alberta	4.00
Leeshore, Alberta	2.00

Many thanks to all of those who supported the Draw by buiying tickets. List of individual contributions to follow in the next issue.

PRIZE WINNERS IN ANNUAL U. C. Y. DRAW

1st prize: Wrist watch — Sam Yewchin, Northern Valley, Alberta.

2nd prize: Electric steam iron — Rose Daintith, Camrose, Alberta.

3rd prize: Bridge set — Henry Senkow, Carrot River, Alberta.

4th prize — 2 years' subscription to the "Youth", John Podolchyk, Beauvallon, Alta.

5th prize: 1 year's subscription to the "Youth", Larry J. Letawsky, Chipman, Alta.

Said the little one, tired after an afternoon of play: "Grandma, you say my prayers tonight and I'll just listen."

Virgin Martyr Proclaimed Saint

Brother Tells How Loved Sister Met Martyrdom

"Any good that is in us Gorettis, we owe to our mother," said Angelo Goretti, 60, a dye worker of New Village, N. J., as he sailed for Rome to attend the canonization June 25th of his sister, Blessed Maria Goretti, "Virgin Martyr of the 20th Century."

Before he left for Rome, Mr. Goretti, who came to the United States in 1906, four years after the martyrdom of his 11-year-old sister, to'd the story of her death to a priest of the Passionist monastery in Union City, New Jersey.

He recounted the bitter poverty of the Gorettis in a marsh district, made harder to bear by the conduct of the Serenellis, Giovani and his son Alexander, who made life a torture for the widow and her three sons and three daughters.

Blessed Maria Goretti was born in Corinaldo, Italy, October 16th, 1890. She grew up in poverty and misery of the Pontine Marshes. Her parents, Luigi and Assunta, were share-croppers eking out a sub-human existence reclaiming swampland, south of Rome. Maria could neither read nor write. Her saintly mother was her only teacher.

Maria had beauty of soul and body. She was possessed of a rare modesty that reflected its glory in her perfect features, bright chestnut hair and radiant smile. Everyone loved her. She was called the "Virgin of the Marshes."

Angelo told how Maria took care of the house, though she was only nine, while her widowed mother worked in the fields. Her first efforts at cooking, he said, often ended in failure, but she was never discouraged.

Of the tragic happenings of July 5, 1902, he said: "Alexander Serenelli tried to induce my sister to sin with him. Three times he tried physical force in vain. He threatened her with death if she would not give in. Her only answer was: "No, no, Alexander! It is sin. God does not want it. You will go to hell.' "

Death happened under the hot Italian midday sun. Her murderer, a 19-year-old "pin-up" addict, infuriated by constant rebuffs to his unholy approaches, dragged Maria into the kitchen of her shack in the marshes. Poising the threatening dagger for the plunge, this sex fiend demanded that she surrender or die.

Maria, with the courage and heroism of the martyrs, refused, crying out: "It is sin. God does not want it!"

"Serenelli plunged the dagger into her beautiful young body 14 times. I can see her now as they carried her down the stairs to the ambulance, her eyes closed and her face deadly pale. But as she passed me, she opened her eyes and looked her fond farewell. I shall never forget the light in that look or the message of those meek, brown eyes. Yes, I loved my little sister, and I know she loved me."

Mr. Goretti will attend the canonization with his 85-year-old mother, Mrs. Assunta Goretti, his two sisters and a brother. It is believed that this is the first time a mother has been present at the canonization of her daughter.

Blessed Maria is buried in the church in Nettuno, Italy, where she attended Mass. The church is in the care of the Passionist Fathers.

On the day that Maria is elevated to sainthood, her brother Angelo's seven children will be guests at dinner of the Passionist Fathers at their monastery in Union City.

Blessed Maria died July 6th, 1902, the Feast of the Precious Blood the day after the stabbing, praying pardon for her murderer: "I forgive him... May God forgive him... I want him with God in paradise like the repented thief."

Serenelli, who was sentenced to 30 years in prison, was unrepentant for eight years until Maria, the "Blood-Stained Lily" appeared to him. Today, a changed man, he works as a gardener in a Capuchian monastery somewhere in Italy. The Passionist Fathers say he is neither a brother nor a priest, though at the time of the beautification of his victim he was written up as a friar. Lilies are his favorite flowers.

When Maria Goretti was beautified in 1947, fifty thousand people packed St. Peter's and 300,000 overflowed the Piazza.

The Reds had accused the Pope of playing politics in canonizing her in an election year. She was a farmer's daughter, they said, and the Christian Democratic Party needed the farmers' votes.

Blessed Maria triumphantly answered the challenge and straightway worked three miracles by instantly curing Ider Mazzanti, who was stone deaf for nine years; Onofrio Scifo, who was bed-ridden with tuberculosis for two years; and Giusoppe Cupo, a war refugee with a serious foot injury who hobbled up to her casket on crutches.

When Maria's mother, who is paralized, attended the beautification in a wheel-chair, the vast gathering broke into a mighty cheer: "Viva la mamma!"

SOCIAL WHIRL

КАЛМАР, АЛБЕРТА.

День Матері. —В Калмар вшанували день Матері врочисто. Вся молодь, діти Рідної школи й всі мами приступили спільно до Св. Тайн. Заходами Л У К Ж відбувся спільний обід для всіх. Ввечері діти Рідної школи за проводом п. В. Курила дали на честь матерей прекрасний концерт. Головну доповідь підчас концерту виголосив о. Парох, Пр. о. С. Курило, ЧСВВ. Вручено гарні букети квітів найстаршій мамі, п-ні Ханас і наймолодшій, п. Шарко. Многоліттвієм всім матерям закінчено в Калмар "День Матері".

* * * *

Хор УКЮ. — Калмар і околиці діждались того щастя, що до них прибув п. В. Курило, дяк і диригент. Всюди, де п. В. Курило був дотепер, там був також гарний хор в церкві й на сцені відбувалися концерти. І в Калмар п. В. Курило вже зачав проби співу кожної середи в год. 8.30 ввечері. Сподіємось, що вкоротці по наших церквах Службу Божу співатиме гарно згармонізований хор, що буде прикрасою св. Служби Божої.

* * * *

Рідна школа. — Кожної суботи за проводом нашого о. Пароха ведеться Рідна школа дітей. Вже вчащає 40 дітей, хоч нераз були неможливі дороги й трудно було дітей привести. На "День Матері" діти Рідної школи дали чудовий концерт. Цих дітей внедовзі зорганізуємо в молодший відділ УКЮ і вівтарну дружину. Це будучі члени УКЮ.

ALWAYS DOING OUR SHARE

South Edmonton, Alta.

The term 1949-50 has been a very successful one for the St. Basil U. C. Y. It is without doubt that the 56 members have enjoyed every meeting and social function.

Our thanks go to the co-operative executive who planned each meeting and made it such a success.

At our semi-monthly meetings we always managed to have some form of entertainment. During lent we found enjoyment in card games, bingo and debates. Various dances were held during the year. Christmas, Valentine and Farewell Frolic. Communion breakfast at Christmas and Easter, Mother's Day tea are major events which we shall remember.

Not only did the members take part in social functions, but some attended the C.Y.O. Confederation and Journalism school, while others spent their time in publishing a club paper which was put out monthly.

We are now closing our meetings for the summer months, and wish for a greater and more progressive club next year.

Dorothy Hannas,
Corresponding Sect'y.

YOUTH DONATIONS

Round Hill U. C. Y.	$31.75
Skaro U. C. Y.	32.00
Bonnyville, U. C. Y.	15.00
Father Kurylo, Vancouver	5.00
Father Sloboda, Vancouver	4.00
At the wedding of Mr. and Mrs. Walter Forchuk, Sunnybrook, Alta., collected by Miss Hannas	16.49
Miss Mary Firman, Portage la Prairie, Manitoba	1.00

Laugh With Us

Teacher: "You stay in after four."

Student: "Me! what for? I haven't done anything!"

Teacher: "That's what you're to stay in for."

* * *

Little Betty, taking her first ride in the country, was very much impressed by everything she saw. Turning to her mother, she cried: "Oh, mother! they must be very rich in the country."

"Why do you think that, dear " asked her mother.

Betty pointed to the windmills and said: "See, they even have electric fans for the cows."

* * *

Reporter: "Which of these two men is the bridegroom?"

Relative of the bride: "The anxious-looking one — the cheerful one is her father."

* * *

"You were brought in here for drinking," lectured the police magistrate.

"Thash mighty fine, your honor," replied the culprit. "Let's get started."

* * *

Some people are like rivers; whatever is in them comes out at the mouth.

* * *

Mabel: "Oh, sure, you can tell things to Alice. She doesn't repeat stories."

Helen: "Heavens, no! She just improves them."

Смерть, але не гріхи

(Conclusion)

Ніколи Доменіко не робив чогось без дозволу родичів. Коли товариші намовляли його іти з ними, то він все мав одну відповідь: "піду з вами, коли мені мама позволить, бо коли мені мама не позволить іти з вами, це значить, що ви робите щось недобре".

На цьому прикладі бачимо чудовий педагогічний засіб, яким добра мати, як заступниця Всевишнього на землі для своїх дітей, може гарно провадити їх і показувати добрі чи злі діла. Щасливі діти, які поступають так, як поступав Доменіко, та що бажають бути слухняними родичам, сповняючи їхню волю.

Два роки опісля Доменіко покінчив народню школу. Парох бачив здібности малого хлопця, тому рішив дати його до вищої, значить до середньої школи. Доменіко в розмові зі своїм парохом сказав, що він є доброю матерією на вбрання і дарунок для Спасителя, а "Дон Баско є кравцем, який зуміє з мене все це зробити, тому віддайте мене йому". Саме тоді Дон Баско мав вже свою школу та інтернат.

На просьбу Доменіка відвезли його до школи Дон Баска, яка була в Торіно. Дон Баско, щоб випробувати знання та здібности Доменіка, завдав йому навчитися одну сторінку тексту на память на слідуючий день.Не минуло добрих десять хвилин, як Доменіко вернув до Дон Баска та виголосив цілу сторінку на память, а що більше,, показав, що дуже добре розуміє зміст даного тексту. З того дня почав Доменіко провадити життя під проводом святого учителя. Тут він з розвитком ума почав дуже сильно розвиватися душевно. Святість його зростала так швидко, що він став ангелом на землі. Релігійні його практики в міру святости зростали чим раз більше.

Свято Непорочне Зачаття Пресвятої Богородиці кожного року дуже величаво обходжувано у заведенню Дон Баска. Малий Доменіко цього дня після загальної сповіди вечером прийшов перед ікону Матері Божої, щоб навколішках відмовити постанови першого св. Причастя та щоб вповні посвятитися Пречистій Діві цими словами: "Маріє, Тобі віддаю моє серце! Роби, щоб я все був Твоїм! Ісусе і Маріє, будьте моїми товаришами на завсіди, але на Бога! радше пішліть мені смерть, колиб я мав сповнити один одинокий раз гріх".

Дон Баско пишучи про Доменіка, коли цей був у другій гімназіяльній, висловлюється про нього з якнайбільшими похвалами, він був "прикладом у всіх річах", убрання хоча й бідне і зачіска були в найкращому порядку; інші товариші старалися з ним приятелювати, щоб навчитися від нього покори, скромности, чемности, а найголовніше послуху до родичів та настоятелів, як до заступників Бога на землі.

"Я хочу й мушу бути святим" — це слова малого Доменіка, які сказав по одній проповіді Дон Баска. Вони не були звичайною фразою, бо його життя засвідчило сповненням їх. На іншому місці він сказав: "буду нещасливий, доки не стану святим", або "якщо я не буду святим, то я є нічим". З цих слів бачимо, як дуже малий Доменіко стремів до святости, яка не тільки проявлялася у молитві та Богослужбах, але рівнож у совісному сповненні своїх обовязків, бо чесне сповнення цього, що приказують наші родичі чи настоятелі, це сповнення Божої волі, а до святости більше не потрібно!

Його приязнь та любов до Ісуса і Марії зростали чимраз сильніше, а за це дізнавав від Них великих ласк. Одного дня прибіг він до кімнати Дон Баска зі словами: "Отче, ходіть скоро, скоро зі мною, є гарна праця до сповнення! — Де хочеш мене завести? —Ходіть скоро, —відповів.

Крутими вуличками зайшли ми до одної хати, перейшли три брами і в кінці вийшли на третій поверх; тут він задзвонив до одних дверей і сказав: "тут маєте зайти".

"Ох і скоро зайдіть, бо немає часу —казала жінка, що стояла у відчинених дверях — мій чоловік протестант і саме тепер вмирає, але виявив добру волю перейти на католицизм, щоб вмерти в злуці з Христом.

По кількох хвилинах одна навернена душа покинула тіло, щоб увійти у вічність щасливого життя небесного.

Слідуючого дня Дон Баско запитав Доменіка, звідки він знав, що там є хворий і потребує душевної помочі? Доменіко подивився на свойого учителя очами повними солодкости та невинности, не сказав нічого, тільки почав плакати.

Дійсно,, тільки сльозами він міг відповісти на таке питання. Тільки сльози можуть бути ознакою, якою святий шанує цей секрет, який дістав від самого Христа.

Вже не треба було Доменікові довше жити на землі. Він вповні був готовий на далеку дорогу, а саме у щасливу Вічність. 1856 р. осінню хвороба чим раз сильніще нищила його організм. Один лікар після бадання сказав: "Яка дорогоцінна перла, цей молодець! Найбільш добрим середником буде залишити йо-

го, щоб увійшов у Царство Небесне, до якого, думаю, вже готовий".

Недовго після цього, а саме 1 березня 1857 року, сказав Дон Баско перевезти його додому, де тиждень пізніше, 9 березня, віддав свою душу в руки Спасителя. Коли в останнє перед смертю приняв Найсвятіше Тіло Христа, сказав до священика: "Тепер я задоволений! Є правдою, що маю робити довгу дорогу, яка веде у вічність; але з Христом, як товаришем, не маю чого боятися". Вечером цього дня казав читати собі молитви на добру смерть і опісля, по короткій хвилині підніс очі до небес повні ясности, блеску та щастя, руки зложив на грудях і зі словами: "Ох, які гарні речі, я не бачив ніколи," віддав свою душу у щасливу вічність.

Увійди, вірна душе,до Твойого Сотворителя; небо відкрилось для тебе, ангели й святі приготовили для тебе велике свято; цей Христос, який так дуже тебе любив витає тебе й кличе словами: "Увійди, вірний слуго,, ввійди! Ти ціле своє життя боровся й в кінці переміг, тому ввійди, щоб зайняти місце радости та щастя, які не забракнуть тобі ніколи".

Саме 5 березня 1950 р. Святіший Отець, Папа Пій XII, проголосив цього хлопчика Блаженним. Коли вечером Папа зійшов до Базиліки св. Петра, щоб віддати поклін новому Блаженному, з Його серцем злучилися серця тисяч і тисяч молоді, яка зі всіх сторін Італії приїхала, щоб вперше віддати поклін "святому хлопцеві".

Злучімся і ми, українська молоде, зі серцем найвищого Пастиря, Папи Пія XII, і серцями шістьдесятьох тисяч італійської молоді, яка цього памятного дня була в Базиліці св. Петра та враз з ними просім: "О. Блаженний Доменіко Савйо, молися за нас!"

(Й-й)

She: "What is the meaning of the three Rs?"

He: "At 25 it's romance; at 45 it's rent, and at 65 it's rheumatism."

* * *

"Darling, do you think you can live on my income?"

"Yes, dear. But what will you live on?"

* * *

Seven Ways to Get a Woman

1. Get a car.
2. Get some money.
3. Get a car.
4. Dress well.
5. Get a car.
6. Always agree with her.
7. Get a car.

The Music of the Soul

1. A peasant betook himself to a priest in Rome, and laid before him the following extraordinary doubt. "Your Reverence", he said, "I can scarcely believe that I have a soul!" It may readily be imagined that this unexpected statement caused the priest no slight astonishment. It cost him an effort to discover how he could, in a brief and clear manner, convince the foolish man that he really had a soul. The Spirit of God taught him what to say,

He questioned the doubter thus: "Now, my good man, why can not you believe that you have a soul?" "Because I can not see it!" "Well, then, think of whatever you like"; and after the lapse of a few minutes he inquired: "Have you really thought of something?" "Yes, I have done as your Reverence bade me." "But" continued the priest, "I can not believe that you have thought of anything". "And why not, may I ask?" "Because I can not see your thought." In this convincing manner was the man freed from his doubt.

For, indeed, it would be unreasonable to doubt that we are able to think, will, and remember. On this account it would be equally unreasonable to refuse to believe in the presence within us of a soul endowed with reason.

2. Thus the power of thought is a proof of the existence within us of an independent and rational soul. But stop! We have reckoned without our host, that is, without the modern unbelieving scientists! They think scornfully of our old-fashioned ideas, and exclaim: "O you

silly people! Thought is nothing more than an act of the brain! In order to do this there is no need of a soul; that is to say, no need of a spiritual and independent being".

But pause awhile, you wiseacres, and allow us to ask you a question. From a neighboring house the sound of a masterly performance on the piano reaches our ears. Do you mean to assert that the music is nothing more than an act of the piano, that the instrument plays of itself? Every child would say of you, "these people are too clever by half." Therefore, good gentlemen, we continue to believe that thought is the music of the soul; and that where thought exists, there must be a soul capable of thought, just as, where there is the sound of music from a piano, there must be also a performer.

3. What now is the case of animals, especially those which are most highly trained, as for instance the dog, the horse, or the monkey? Have not they likewise a soul? Certainly the animal posseses sensible impressions, feelings, impulses, a memory, and as far as this goes, one may speak of a soul. But the soul of the animal is essentially and immeasurably removed from the soul of man, because it is not possessed of reason. Even, to use a common phrase, the most intelligent animal is destitute of self - consciousness and reason or understanding. Every child knows that "two and two make four", but no animal could comprehend the fact, though it were to try to do so for a century or more.

4. Upon us, howewer, there shines not merely the light of natural reason, but also the sun of faith. The rays of this sun enable us to see that our soul is like unto God, an image of God Holy Scripture expressly teaches us this, for it the beginning of it we read that God solemnly pronounced these words of vast import: "Let us make man to our image and likeness." Thus if man is like God, who is a pure spirit, this likeness can certainly not consist in anything physical or material, but in the possession of a soul, which is a spirit also, made in God's image, simple as God is, living as God is, immortal as God is. Wherefore, lay well to heart the following verse:

O man, to God's own image made,
Destined that God to see in light arrayed,
Keep thou His law, unto thy ways take heed;
Let love Him rule every word and deed.

Danilak Martin
HOLDEN, Alta

Christmas Greeting to his best girl: "You are a dear, sweet girl. May God bless you and keep you. I wish I could afford to."

* * *

"Thank goodness, that misery is over."

"What misery?"

"Dancing with the hostess. Have you been through it yet?"

"I don't have to. I am the host."

Please Renew My Subscription Now

To the Circulating Manager,
YOUTH
8317 - 105th St., Edmonton.

I enclose herewith the sum of $.................................. as my renewal subscription to Youth.

Name..

Address..

....